

Globalització =
precarietat
+ repressió

1a Conferència de Lluita Internacionalista

Sumari nº 20

Editorial: Enfrontar la globalització pàg 3

Globalització =
precarietat + repressió pàg 10-15

Sindical: Vaga de Telemàrketig,
Miniwatt, Sintel, ¿escoles bressol?
Corrent opinió CCOO Girona pàg 4 a 9

Contra els plans del PP,
torna la lluita a les universitats pàg 12-13

Immigració: Un somni quasi real -concreció
d'acords de les lluites- pàg 18-19

Internacional: Marroc, Madres de Mayo pàg 20

Suplements: Correo internacional 89

Un dubte: el príncep Dipendra que sembla que es va carregar a la família reial napalesa...no serà republicà?

A Bs.As es diu que les meigues, més enllà de garantir vides molt llargues, es van especialitzant en la resurrecció periòdica de votants morts. Què feliç estarà Fraga Iribarne quan el voten difunts ressuscitats per a l'ocasió!!...és que... "haberlas haylas"

TAULÓ D'ANNUNCIIS

La societat de consum genera certa resistència en les regions més atrasades. Declaració de D.Pampero Conde, natiu de Cardona, Uruguai: "Para que quiero frío si no tengo sobretodo (abric)"

900.000 treballadors de les tendes Wal-Mart tenen prohibida l'afiliació a qualsevol sindicat.

La boda de Menem:

"...no només Bush i d'altres van faltar a la boda. No hi eren els milions d'argentins que les polítiques econòmiques del menemato empenyeren a la desocupació i la misèria. Aquets no menjaren el loco sponsalici. Es cert que alguns no podien venir ni amb invitació, com don Carlos, el jubilat que es va suïcidar en 1998 per escurçar l'espera de la mort per fam. Coses de la globalització. Però la majoria dels argentins no es suïcida i es aquesta una greu falla de governs com els del Dr. Menem i el Dr. De la Rúa, que aconseguixen buidar al país de les seves riqueses però no encara dels seus ciutadans. Hem permeto assenyalar a l'atenció dels experts del Banc Mundial aquesta falència que podria tenir repercussions incalculables..." de "Página 12"

Una ciera internacional se hacen. A partir de ahora, difícilmente una cita del BM o del FMI podrá celebrarse en un marco urbano. Barcelona sienta un precedente funesto que obligará a buscar sedes a las que no puedan acercarse los voluntariosos guerrilleros de la protesta.

Alguna solución se encontrará. La Antártida ha de ser un lugar muy tranquilo, en el que bastaría tener controladas las colonias de pingüinos, por si ocultaran a algún infiltrado. Tampoco ha de estar mal una base militar para acoger a los gurús de la mundialización económica. Y para tener la tranquilidad asegurada, si la base estuviera en medio de un desierto, mucho mejor.

ES BUENO QUE LOS EMPRESARIOS OBTENGAN MAS BENEFICIOS, PORQUE ASI PODRAN DEDICARLOS A MEJORAR EL EMPLEO

NOS COMPRAREMOS MAS CHALES, MAS YATES, MAS JETS PRIVADOS... ¿NO ES ESTO DAR UN MEJOR EMPLEO A LOS BENEFICIOS?

El racó de les pintades

NOSALTRES PINTEM LES PARETS I ENS DIEU TERRORISTES.
VOSALTRES LLENCEU BOMBES I US DIEU HUMANITARIS

LA LLETRA

"...que cocinen a la madre de Cavalho y al papá y a los hijos si es que tienen y a su amigo el presidente no le dejen ni los dientes. Porque Menem, Menem, Menem se lo gana. (...) Si son todos traficantes. Y si nó el sistema qué? (...) Y así sube la balanza el precio también sube también sube la venganza..." "Sr.Cobranza" de Birsuit

Enfrontar la globalització

El Banc Mundial no ve. Ja està bé. Volem boicotejar-los la reunió i ho hem aconseguit. D'acord que no es tractava d'una reunió vital de caps d'estat i govern, sinó de les de *netejar la cara*, però està bé que comencin a considerar que allà on van els muntem entre tots la traca, i hagin de valorar si els hi val la pena. Encara està millor pels qui van pensar que la reunió era una perfecta excusa per fer una demostració d'ocupació policial de Barcelona, com era el cas de Rato i Cascos. Ja ho van intentar amb la Desfilada de les Forces Armades i ara hi tornaven.

Però el problema no és aquesta reunió concreta del Banc Mundial, sinó la seva política i l'existència de la globalització capitalista que provoca fam, misèria, precarietat, repressió i guerres al món. I, aquests motius per sortir al carrer estan del tot vigents, amb reunió o sense. Així és que no hem d'afluixar i hem de respondre massivament els actes preparats i la manifestació del 24 de juny.

Defensem la lluita contra la globalització des d'una perspectiva anticapitalista i revolucionària. Reafirmem que no hi ha cap possibilitat de procedir a una democratització del capitalisme ni a la seva reforma. El nostre combat és per trencar amb el sistema econòmic i les institucions que ha creat per assegurar-se el domini del planeta: els Estats i les institucions internacionals que els representen (ONU, BM, FM, OTAN...) Lamentablement aquest no és el combat que defineix ni el manifest de Barcelona ni els altres aprovats en moviments semblants (Seattle, Praga, Niça, Foro de Porto Alegre...) que demanen la democratització i reforma del sistema i les institucions esmentades, per la qual cosa cal aprofitar l'ocasió per impulsar una profunda discussió sobre què és la globalització i com enfrontar-la. Malgrat aquestes diferències tots i totes serem junts denunciant el BM i la seva política.

De la mateixa que diem que encara que no vinguin cal sortir al carrer, també hem de dir que res no s'acaba aquest juny a Barcelona, i no perquè no hi hagin altres convocatòries de reunions o bé de la UE o del FM, el G7 o el mateix BM, sinó perquè la globalització no és una mena d'abstracció que només mostra les seves conseqüències als anomenats països del tercer món, sinó que les polítiques globalitzadores s'extenen per tot el planeta, també a casa nostra. Què són les Reformes Laborals i la creixent precarització que patim sinó aplicacions d'aquestes polítiques desreguladores? Què és la reforma de la Llei d'Universitat que presenta el PP sinó una profunda privatització de les Universitats Públiques, un altre dels components essencials de la polítiques globalitzadores? A qui ens enfrontem quan en queixem de la creixent repressió sobre els moviments, sinó a uns Estats que es reforcen davant la creixent desigualtat i injustícia que genera el sistema econòmic globalitzat?

És per això que ens cal donar continuïtat a les lluites "contra la globalització" i lligar-les a les lluites quotidianes: contra la reforma laboral del PP, en defensa dels acomiadats a Sintel o Miniwatt, pels drets dels pobles, en defensa dels immigrants, en defensa de l'ensenyament públic... perquè totes aquestes mesures són les conseqüències quotidianes de la globalització ara i aquí. És en aquest sentit que les mobilitzacions previstes a Barcelona s'han de fer ressó d'aquestes lluites concretes i donar-los tot el suport. De cada lluita i de la necessitat urgent de fer-les confluïr en una vaga general contra els plans econòmics dels *nostres globalitzadors*, encapçalats pel senyor Aznar. Perquè només totes i tots junts podem impedir els seus projectes. Aquesta és la nostra exigència, en primer lloc als sindicats majoritaris a la vegada que una crida al conjunt de treballadors i joves.

Per últim la participació en la lluita contra la globalització, la reflexió sobre les diverses propostes de combatre el capitalisme globalitzat, i la necessitat d'enfrontar demà les aplicacions d'aquesta política en cada lloc de treball i estudi, ens ha de permetre explicar per què ens cal avançar en la construcció d'un partit Mundial, i de partits revolucionaris en tots els països, com a la forma més efectiva de donar-los resposta. Precisament la lluita contra el BM de Barcelona és just abans de la nostra 1a Conferència, que es farà el 30 de juny i 1 de juliol a Barcelona. Pocs dies abans de l'inici del VII Congrés Mundial de la Lliga Internacional de Treballadors (IV Internacional), així doncs us proposem que participeu en les discussions obertes que farem i en la mateixa Conferència.

...les mobilitzacions previstes a Barcelona s'han de fer ressó ... de cada lluita i de la necessitat urgent de fer-les confluïr en una vaga general contra els plans econòmics dels nostres globalitzadors, encapçalats pel senyor Aznar.

... com combatre el capitalisme globalitzat, i la necessitat d'enfrontar demà les aplicacions d'aquesta política en cada lloc de treball i estudi, ens ha de permetre explicar per què ens cal avançar en la construcció d'un partit Mundial, i de partits revolucionaris en tots els països,

Breu història de lluita a Miniwatt

Extractem el resum de la història recent de Miniwatt que ens va explicar Montero (secció sindical CCOO) a l'entrevista que li vam fer:

“Fa 3 anys l'empresa deia que per a la supervivència era vital treballar 320 dies l'any i aleshores ens volia obligar a treballar tota la plantilla dissabte i diumenge. També volia aplicar una doble escala salarial... i ¿què feia? Segregar una sèrie de

fabricacions, traslladar-les a terceres empreses amb precarietat laboral total, i fins i tot ens va arribar a dividir la fàbrica amb un mur de xapa per passar-la a una altra empresa en precari i als treballadors que estaven en aquella secció utilitzar-los pel quart torn.

Aleshores hi va haver un enfrontament molt fort d'un mes de vaga i dos mesos ocupant la fàbrica. Durant aquella lluita va ser important la solidaritat dels companys brasilenys perquè l'empresa volia suplir la producció per mitjà d'ampliar-los la seva amb una producció addicional... però els companys ho van rebutjar i va ser un dels elements que va fer que la multinacional tiris enrere.

Després hi va haver la resolució judicial no autoritzant la mesura a l'empresa i ens vam incorporar el setembre, fent els tres torns i havent desaparegut les segregacions internes: havien tret el mur de xapa i ens havíem reintegrat cadascun al nostre lloc de treball. Va ser una victòria important.

En tot aquest període hi va haver eleccions sindicals. Nosaltres sempre havíem tingut l'hegemonia absoluta a nivell de CCOO... Però aleshores l'empresa es va recolzar en un sector de companys de CCOO, joves, que entenien que s'havia d'acceptar la reducció de salaris dels nous -¡fixa't quina contradicció!: ells eren joves i estaven en les mateixes condicions que la plantilla vella, i tanmateix assumien la filosofia de l'empresa que als joves se'ls havia de pagar la meitat... A més, la lluita havia estat defensiva, tot això es va reflectir a les eleccions: per un vot vam perdre la majoria absoluta.

A més l'empresa havia apel·lat la resolució i havia guanyat judicialment, però encara la situació no li permetia aplicar els plans. Va esperar que calgués negociar el conveni. I aquest sector de joves va marxar a USO, que en coalició amb UGT, estaven per implantar la doble escala: així van trencar una assemblea general i ho van portar a un referèndum. Però el vam boicotejar i els va sortir un moc: només va votar un trenta i poc per cent, la resta de treballadors estava amb nosaltres. I l'empresa va haver de negociar segons nosaltres el conveni i va fer contractes indefinits a temps parcial per dissabtes i diumenges. Allò era positiu.

Amb aquest personal vam començar a fer un treball assembleari molt fort d'explicació, orientació... i hi havia el handicap que no tenen perspectiva de quedar-se jés clar! Perquè uns acaben d'enginyers, metges o periodistes, i per tant no per treballar a temps parcial movent tubs que és un treball de peó... L'empresa ja els havia seleccionat amb aquesta intencionalitat. Fins que van arribar les eleccions sindicals i es va reproduir el que havia estat històricament a la plantilla vella, és a dir, els joves ens van votar en més del 80% i donaren la majoria absoluta a CCOO. Vam aconseguir 504 vots, la USO en va treure 122, i la UGT es va enfonsar en la misèria, doncs amb més de 400 a la plantilla va treure 10 o 12 menys que els 107 de la vegada anterior. Va ser dantesc. La USO deia que com que eren joves... el futur seria seu, doncs nosaltres no teníem capacitat per l'edat -50 anys de mitjana- i els joves es volcarien en ells. Gran error ja que el tema no es que siguis jove o no sinó el plantejament i el treball que fas... així van acabar participant en assemblees, els seus problemes van ser integrats i es van afiliar uns 70 companys en 7-8 mesos.

Amb els treballadors de Miniwatt!

Al tancament d'aquest diari, s'ha acabat el termini de resolució -per part de Treball de la Generalitat- de l'Expedient de Regulació (ERE) presentat per Miniwatt (pertanyent a l'holandesa Phillips) per suprimir 312 llocs de treball de la planta a Barcelona. Malgrat les notícies que tenim és que l'ERE ha estat aprovat, els companys pensaven continuar la lluita encara que no fos amb vaga indefinida com estaven la setmana anterior quan vam anar a Miniwatt per entrevistar Montero, dirigent del comitè d'empresa, de la secció sindical de CCOO, i del comitè de vaga. Cotinuin com cotinuin, serem amb ells!

LI- Comenta una mica com va començar aquesta lluita

M- La qüestió és que l'empresa aquest any ens diu que havien baixat els encàrrecs i calia eliminar la plantilla de cap de setmana. Va llençar primer una oferta de baixes incentivades pagant 33 dies per any treballat, però com que portaven poc temps i això era una misèria -177.000 ptes- només van marxar 9 companys. Aleshores l'empresa va presentar l'expedient (ERE): ¡fixa't quin contrasentit! Fa tres anys que havia dit que calia treballar 320 dies i ara, de cop i volta, ens els redueix a 220. Aleshores hem fet un procés d'assemblees i hem acordat la vaga indefinida per quan acabés el període de consultes, un mes depenent de si la documentació s'amplia. Però vam començar abans, perquè si tu no et mous i aconseguixes que hi hagi un ressò social, no pots tirar-ho enrera: i nosaltres ho havíem fet, ocupant la borsa, encenent una foguera a la Diagonal, prop del consolat d'Holanda, una manifestació el 26 d'abril... L'empresa veia que s'apropava la vaga i que la confrontació seria forta, i va fer una martingala amb l'administració, i en el moment en què anava a començar la vaga va augmentar l'oferta de 33 a 45 dies de baixa incentivada per desactivar-la. Aleshores sí que van marxar alguns companys més -tot i que jja veus! Són 100.000 ptes més, de 177 a 275.000, però la qüestió és que un acaba els estudis, que ja en tinc per un parell de mesos... - van marxar 143 companys. Vull aclarir que ja sense cap indemnització, perquè troben treball del que ells han estudiat, havien plegat durant l'any, sense res i voluntàriament uns 40 companys, i és per això que l'empresa va creure que podria desactivar-ho per aquí. Han quedat 161 companys. I l'empresa ha tirat endavant l'expedient, aleshores a partir d'aquí, des del dia 26 estem en vaga indefinida i ja hem fet la foguera a Plaça St. Jaume i després també vam estar a la Conselleria d'Indústria encadenant-nos, i després la manifestació molt important que vam fer el 29 de juny, i ara estem a l'espera de la resolució. Aquí a la fàbrica no hi ha entrat ningú, no hi ha hagut

cap problema, excepte algun cas que sempre es dona d'esquirols. També vam resoldre el problema que a nivell de la UGT primer no volien vaga, després deien que algun dia sense concretar en l'assemblea. Allà es va votar vaga indefinida i pla de mobilització i, aleshores, com que als companys que els afecta l'expedient treballen dos dies van començar a proposar a la plantilla veterana que, bé, tots fessim dos dies. Quan la proporció és que si és vaga indefinida ningú no cobra res i aleshores això va ser el que vam votar per majoria. Aleshores, això sí, la UGT ho ha acatat, i la USO ja anava com nosaltres a la vaga indefinida, i així estem a l'espera de la resolució.

LI- És admirable que una plantilla consolidada comenci una vaga indefinida per treballadors a temps parcial, que a més representen tan pocs companys respecte el total de la plantilla. A nosaltres ens recorda la lluita dels estibadors de Liverpool també en defensa dels eventuals. Ha

estat un procés difícil?

M- Nosaltres és que ja des d'abans, consideràvem que estaven en les mateixes condicions fins i tot els que eren de contractes ¿entens?... Fins i tot hi ha haver uns 80 contractes que es van fer arrel del Pacte de la Moncloa, d'1 i 2 anys, dels quals al final es va prescindir, i nosaltres els vam defensar igualment. La plantilla en aquell cas no ho va comprendre: vam fer algunes coses, però molt poques, no la vaga... Aquí, el que sempre hem defensat és que davant qualsevol acomiadament

hem aturat; bé acomiadament de defensar les condicions laborals, una altra cosa és un cas de robatori... Bé i en els casos d'expedients esperem que s'acabi la negociació i tot això, però quan veiem que així no hi ha manera d'aturar-ho, aleshores anem a la vaga. Hi ha hagut altres expedients i la tàctica que hem seguit ha estat igual que en aquest. Per nosaltres està clar que davant d'acomidaments de qualsevol treballador indefinit, malgrat els handicaps que tenien aquest cop els companys: 1r perquè estan fent el 40 % de la jornada, 2n perquè estan dividits de la resta pels seus horaris i 3r que a nivell d'objectius, per ells –excepte algun cas- aquest no és el seu treball definitiu.

La plantilla ¿hi va anar de gust? Doncs al començament va costar, però ara trobem tota l'acumulació històrica de les nostres lluites, i avui la plantilla està igual que els joves. I els joves, extraordinari: això del mite que no fan res... doncs no, si no fan res és perquè no se'ls dona orientació, ja que ara no només estan participant sinó fent accions molt radicals. Ha costat, però sobre tot va ser l'any passat que vam dedicar centenars d'hores de venir aquí cada dissabte i cada diumenge, parlant un per un, traient butlletins, explicant-los per què tenien aquestes condicions... bé, això sí, la majoria ha treballat en altres llocs en pla precari i tot això, i molts diuen però si jo guanyo aquí en dos dies el què en molts llocs guanyava en tres setmanes – unes 100 amb quatre pagues d'unes 70 pel treball del dissabte i diumenge- ... i això, els deies, és perquè hi ha hagut lluites i hem defensat cada cosa, cada dret.

I la lluita va sortir unitària perquè el procés ha estat totalment assambleari, tant entre setmana com el cap de setmana. I ara, després de l'obertura de l'ERE, assemblees contínues: un parell per setmana.

LI- I el suport dels sindicats?

M- El dels sindicats és penós a tots els nivells. A nivell de CCOO, agafar i fer enganxines i passar per correu electrònic que hi havia la primera manifestació, però en aquesta segona ni tan sols això: aquí us ho ventileu vosaltres sense fer res més, entens? I no hi ha ningú: ni la Federació del Metall ni ningú. Ningú ha mogut res, hi ha una amnèsia total. I després doncs tots els altres. A nivell d'UGT ni en els millors temps fan res. I tampoc CGT hi ha estat, excepte companys concrets en les mobilitzacions. Ni l'avantguarda ni res, és la cosa frustrant, però bé, és el reflex de com està la classe obrera, un desastre total, autèntic...

Fins ara, de CCOO la Unió Local sense fer grans coses, però ens recolzava en les lluites, quan hi havia assemblees de delegats ens deixava explicar-ho, no massa estona però bé... però ara és que ni ens van deixar intervenir en una assemblea de delegats. El secretari general i tota la cúpula, ni tan sols hi participa. I és que abans, normalment la del Metall no participava, però ara és que tampoc ho fa la de la Unió. Així està la cosa a nivell de CCOO, i això que uns són del sector oficialista, i els altres dels que s'anomenen crítics. I jo sóc del sector crític, però és que aquests no són crítics, estan totalment integrats a l'aparell. Tant els uns com els

altres, estan tots totalment absorbits per Coscubiela.

LI- Per què no hi ha hagut una confluència amb Sintel, quan les vostres manifestacions es van fer només amb un dia de diferència?

M- Sí, però no volien... Avui hem estat a l'aeroport a veure si ells volien que hi fossim també nosaltres i donar-li més espectacularitat... i alguns dubtaven, però ho han parlat i estaven els del sindicat, i tampoc no han volgut. És que és això del protagonisme, és que si vénen aquests, aleshores ja nosaltres quedem en segon terme, com si ho repartíssim.

Bé, i el tema de Sintel és bestial: perquè només per la seva lluita, el sindicat hauria d'haver convocat vaga general al metall: és sagnant el que estan fent amb ells.

LI- I la reunió amb les organitzacions polítiques i sindicals?

M- Nosaltres al principi vam fer la convocatòria, i s'hi van afegir... però només per posar el nom; per fer el treball res de res... i en aquest també –excepte que algú digui que no m'hi posis- s'ha posat tothom però el tema no era agafar i posar els noms, sinó treballar. I la cosa està com està, és a dir, molt negra.

LI- I la patronal?

M- La patronal està molt forta. Però ara el tema està en l'administració, i pensem que objectivament s'hauria de rebutjar, però... no en sabem res. Ara l'empresa, al cap de 8 dies ha aportat més documentació, no sé si és perquè ho veu perdut o és que vol fer alguna martingala... demà veurem si hi ha alguna maniobra fosca; si li ho admeten és clarament prevaricació. I en fi, esperar a divendres que hi ha d'haver la resolució, perquè si no n'hi hagués seria silenci administratiu i això ara és afirmatiu- abans era denegatori en primera instància-. Ens han dit que hi haurà resolució, però els 15 dies acaben divendres, així que n'hi ha d'haver aleshores.

LI- Quina crida faries des de la vostra lluita a tothom?

M- A la solidaritat i la mobilització, a veure què passa amb la resolució. Aquesta té les seves fases i ara hem fet tot el que havíem de fer. Si surt favorable, està clar que és una victòria, que després l'empresa no sabem com atacarà i què és el que mourà, s'haurà d'estar preparat, però seria una primera victòria. Si resulta que surt en contra, vulguis o no és una derrota, però aleshores haurem de seguir lluitant, tot i que amb la vaga és difícil perquè l'empresa tindrà una resolució i difícilment amb una vaga la podràs fer enrere. Hi ha també la via del recurs, i la contencioso-administrativa... i això ho esgotarem, però a banda s'haurà de veure paral·lelament de fer alguna cosa més. Però és difícil, i més en aquest cas: està clar que si fos personal que no té una altra alternativa, gent de 40 anys que es trobés així, doncs s'hauria d'anar a per totes, a ocupar el Parlament, la Generalitat... però no és així. Si es perd, serà una derrota molt important, doncs esperàvem que aquesta gent fos el relleu, el recanvi per nosaltres, a nivell d'organització i de tot, però ara, ¿quin recanvi tenim? No n'hi ha cap, i ens ha costat centenars d'hores... és un pal molt fort.

Recolzem la vaga de Telemarketing!

El dia 5 de juny va celebrar-se l'acte de mediació per les mobilitzacions que s'obren al sector de Telemàrketing. No va haver-hi acord amb la patronal. Aquesta no està disposada a trencar la llosa de baixos salaris i una flexibilitat laboral altíssima que porta imposant en aquest sector, permetent, alhora, desregular i congelar salarialment a grans sectors representats per empreses com Telefónica i el BBV que acaben d'anunciar la fusió, a Gas Natural, Repsol, Renfe, l'Administració Pública tant als Ajuntaments com a l'Insalud, al Ministeri d'Hisenda, Sogecable... i un llarg etcètera

La patronal no vol cedir ni en la flexibilitat laboral ni en la salarial. Si guanyem en aquest sector haurem fet un pas important per aturar els plans d'ajustament que el govern està imposant a través de totes les negociacions col·lectives. Els dies 15 amb aturades parcials d'una hora per torn, i el 20 amb jornada completa de vaga al sector del Telemàrketing anirem a la vaga. Per primera vegada, tant des de CCOO i UGT, com des de CGT i LAB podem de forma unitària convocar una vaga conjunta que serà l'única garantia per defensar un conveni digne. Ara es fa més necessària que mai aquesta unitat sindical per no desagnar el sector en convocatòries parcials prèvies a aquestes dues jornades. Això unit al suport que, des dels comitès d'empresa i seccions sindicals de les empreses «mare», necessitem per garantir que aquesta vaga sigui un èxit.

Contra la precarietat salarial i laboral recolzem la vaga de Telemàrketing!!!

Amb Sintel!!

Fins i tot la revista Interviu del 4 de juny publica "SINTEL: El precio de un puesto de trabajo", assenyalant que ja han mort 14 treballadors -7 per suïcidi i 7 per infart-, i que el 80% de les dones i fills dels treballadors pateixen depressió o estrès. Mentre això passa els sindicats segueixen sense fer una proposta en consonància ni amb la lluita ni amb el suport social que aquesta rep. Així, el 6 de juny entre 15 i 20.000 persones tornàvem a sortir al carrer a Madrid per exigir una solució favorable al conflicte, però quedaven en res les amenaces de vaga de solidaritat unitària a Madrid per al 7, i encara menys la de vaga general del sector de la qual parlava CCOO. Però en canvi, aquesta és la necessitat, tal com deien els companys de Miniwatt al referir-se a la lluita de Sintel. Des del metall o els sectors de telefonia, exigim a les direccions sindicals que responguin amb una proposta de lluita solidària que forci a una solució definitiva per a Sintel.

Corresponsal

*Carmen Romero
Secció sindical CCOO-Catsa
Membre de la mesa estatal del IIº Conveni Col·lectiu de Telemàrketing.*

Acomiadaments de Telefónica a Xile

El dimecres 6 de juny, els treballadors de Telefónica a Xile tractaven d'anar a la vaga contra els 1.600 acomiadaments -el 20% de la plantilla- que vol aplicar l'empresa amb el vist i plau del govern xilè de Lagos. Així, va ser directament la policia qui va entrar als edificis, forçant el retorn al treball dels operaris en vaga.

Educació 0-3 anys

Avancen els projectes privatitzadors

El sindicat d'ensenyament de la **CGT** al Vallès Occ. critica el projecte municipal de "mainaderes" a domicili per als nens entre 0 i 3 anys, els pares dels quals treballen tots dos fora de casa. Quan ja semblava superada la idea d'escola bressol com a aparcament col·lectiu de nens, sembla que ara no només es qüestiona la seva conveniència sinó que es planteja que aquest servei el pugui fer qualsevol persona i en qualsevol lloc.

El dret a l'educació i a la formació integral de l'individu és un principi constitucional i és per tant obligació dels governs i administracions assegurar-se de la seva aplicació. Però desgraciadament existeixen profundes diferències entre el que dictaminen les lleis en un estat suposadament de dret i la realitat quotidiana. D'aquesta manera, ens trobem que el dret a l'educació obligatòria es redueix a

l'etapa 3-16, i que la gratuïtat de l'escola pública és un fet testimonial, doncs els pares hem d'aportar un percentatge molt important en l'educació dels nostres fills (llibres, menjador, quotes de material, etc.)

A aquest respecte, llegíem fa uns dies en aquest diari la notícia del projecte de contractació de mainaderes per fer-se càrrec en cases particulars de nens entre 0 i 3 anys els pares dels quals treballen. Aquest projecte, formulat des de l'Ajuntament per partits la majoria considerats progressistes, la qual cosa, dit sigui de pas, no deixa de sorprendre'ns, representa un pas enrera en

algunes conquestes socials-educatives. Així la LOGSE (lleí del grup socialista per a l'organització del sistema educatiu) contemplava el dret a l'educació en aquesta etapa educativa.

Des de la nostra posició de denúncia a aquest servei, pretenem aportar alguns elements de reflexió a la comunitat educativa entorn a les següents consideracions:

Tant des de la federació d'ensenyament de la CGT, com d'altres organitzacions sindicals i d'altres àmbits de la comunitat educativa, l'extensió de l'ensenyança gratuïta al tram 0-3 és una reivindicació que ha sigut i segueix sent un dels punts principals en la lluita contra el Departament d'Ensenyament en defensa d'una major qualitat de l'escola pública a Catalunya, actualment amenaçada per la política de la Generalitat de desviar fonts públiques a les escoles

privades. (Encara estem esperant les 30.000 places d'escola bressol promeses pel Departament per a la ciutat de Barcelona).

Són per tant les administracions (local i autonòmica) les que haurien de garantir que professionals amb la formació adequada es facin càrrec de l'educació dels nostres fills a aquesta edat. Pretendre que persones amb certa experiència i disponibilitat, més un programa intensiu de formació de 30 hores, "tinguin cura" en cases particulars i no en centres educatius degudament habilitats, és un menyspreu a allò que des de fa temps sembla evident des de la pedagogia moderna i de la societat en general: el dret a l'educació permanent.

El nen, que s'haurà de preparar per a formar part de la societat en un futur pròxim, tindrà que aprendre a relacionar-se, a compartir, a respectar, etc. I aquest exercici de socialització en definitiva, només resultarà enriquidor si està en contacte amb altres nens i nenes en el marc d'una situació educativa planificada; la qual cosa no és possible si aquest es troba sol amb un adult.

Aquest projecte, que a més se'ns presenta com un "jaciment d'ocupació", no fa més que incidir en la temporalitat i la precarietat laboral. Entre el perfil de possibles mainaderes s'accepten àvies amb experiència en la cura de nens, quan el que haurien de fer és avançar l'edat de jubilació i contribuir així a un major repartiment del treball.

Per altra part, al convertir-se el domicili de la "mainadera" en guarderia improvisada, facilita a l'Administració l'estalvi de milions de pessetes en les construccions i infraestructures que serien necessàries. D'aquesta forma, el cofinançament del projecte entre l'Ajuntament, la Generalitat i una Federació d'una coneguda entitat bancària, es limitaria el pagament de sous inferiors al salari mínim, per lloc de treball d'horari flexible; o sigui, precari.

Ens trobem davant el naixement d'una "macroETT"?

La incorporació generalitzada de la dona al món laboral fora de casa, porta en si mateix la necessària reestructuració de l'esquema de repartiment del treball dins i fora de casa, i per tant el de l'educació dels nostres fills quan els dos membres de la parella treballen fora. I la solució, des d'un punt de vista de la nostra organització, ha de tenir un plantejament global de la societat, gestionat per les administracions públiques les quals han d'assumir el compromís de garantir que l'educació 0-3 anys sigui un servei bàsic i gratuït per a tots els treballadors i treballadores

Miguel González Ibáñez

Sindicat d'ensenyament de la CGT al Vallès Occ.

(Resposta immediata enviada al Diari de Sabadell)

Parlant d'esforç i decisió...

Des d'aquestes pàgines hem vingut seguint la constitució del Corrent d'Opinió de CCOO a la Intercomarcal de Girona "per un gir a l'esquerra" a partir de les notes i articles del nostre company Miquel Blanch, un dels tres membres del corrent a l'executiva gironina de CCOO. Aquest cop però, hem triat la forma d'entrevista perquè per l'altre camí es perden les dificultats, els plans i els entrebancs, i sobretot l'esforç sostingut de tots els companys i companyes del corrent al llarg d'un procés que no està acabat, però sí ha cobert una primera etapa de la que a tots ens cal aprendre lliçons.

Ll: Podries fer cinc cèntims de tot el procés?

Davant el III Congrés de la Intercomarcal de Girona (juny del 2000) un grup d'afiliats i afiliades a CCOO de Girona de diverses federacions vam impulsar una assemblea per constatar l'empitjorament de les condicions laborals (precarietat, increment d'accidents laborals, no s'ha avançat en la reducció de jornada...) sense que el sindicat els donés resposta, i vam fer una crítica als mètodes de funcionament de les direccions del sindicat als diferents àmbits cap a les veus crítiques. Partint d'aquests eixos vam presentar al congrés una balanç, unes propostes i una llista alternativa que va obtenir el suport del 22 % dels delegats i delegades.

Llavors calia treballar per fer arribar als treballadors i treballadores del sindicat les nostres propostes, les posicions i les diferències amb el sector oficialista. Aquestes diferències s'han consolidat i s'han aguditzat per la qual cosa vam decidir articular i expressar una opinió crítica (que els "reformats" estatuts del Confederal ens permet) des de la base sindical de les comarques gironines.

Ll: En aquest camí s'ha perdut gent?

No només en aquest procés s'ha perdut gent sinó que abans del congrés ja hi va haver companys i companyes significatius en la seva lluita sindical i contra la burocratització que van haver d'abandonar el sindicat. Però el més greu van ser les expulsions de 5 companys de Musersa i una companya d'Activitats Diverses resultat de la falta de democràcia sindical i de la confrontació entre dos sectors que a mesura que s'avançava s'agreujava més i la direcció del sindicat no va saber reconduir el tema. A més de les expulsions ha suposat l'abandonament de més de 40 companys de Musersa de CCOO en solidaritat amb els expulsats. Tots ells han passat a la CGT, i tot això ha significat la pèrdua de companys i companyes que participaven de l'assemblea.

Hem lluitat contra aquestes mesures disciplinàries i els mètodes de la direcció però la posició de la majoria amb el suport de la direcció de la CONC ha estat flagrant.

Ll: Amb el vostre discurs radical, xoca que parleu d'unitat sindical, com ho enteneu vosaltres ?

Volem una acció sindical basada en la lluita dels treballadors, lluitem per impulsar una unitat de tots els treballadors que enfronti els plans del capitalisme (reformes laborals, pactes de pensions, lleis d'estrangeria, privatitzacions, ETTs, repressió...) front a la divisió i a la desmobilització. Aquesta unitat dels treballadors i els sindicats és indispensable per lluitar amb unes certes garanties d'èxit, qualsevol treballador ho sap, i és per això que si un es pren seriosament voler acabar amb l'actual política de desmobilització ha de tenir

una voluntat de lluita per la unitat sindical. Cal donar la batalla contra les direccions que han conduït a la divisió de la classe treballadora, entre els diversos col·lectius de treballadors que la componen i també en els processos de mobilització. El camí que van prendre els sindicats al País Basc per les 35 hores n'és un bon exemple, o el que hauria de ser la convocatòria per la vaga general.

Ll: Quan parleu del "gir a l'esquerra" no sembla que esteu referint-vos només a una qüestió ideològica, sinó també material de construir CCOO a nous sectors, d'afiliar... de fins i tot, ampliar la base social del sindicat per a imposar el canvi. A quins sectors us referiu i quins han estat fins ara els resultats?

El document base del corrent constata que hi ha un allunyament greu del sindicat dels sectors de treballadors en pitjors condicions (joves, immigrants, treballadors precaris...) i que aquests no se senten representats pel sindicat. Les nostres propostes es dirigeixen a trencar amb la política desmobilitzadora i impulsar una crida especial a aquests sectors a afiliar-se al sindicat. Per això estem fent arribar aquesta política i aquesta lluita als sectors que he anomenat anteriorment. Els resultats són mínims però significatius en el sector de joventut. S'està afiliant joves treballadors que a la vegada estan lligats amb moviments reivindicatius de les comarques gironines.

Ll: Sabem que el tema de la lluita dels immigrants i la política d'immigració ha estat motiu de forts enfrontaments dins de CCOO, ens pots resumir les raons?

Bé, la posició de CCOO en el tema de la lluita dels immigrants ha estat molt reformista i ambigua: per una banda pressionat pels pactes amb l'Administració per regularitzar els papers i per una altra banda encapçalant una plataforma que qüestionava les decisions de l'assemblea dels immigrants. Això ha fet que no hi hagués cap campanya interna que de veritat impulsés a les bases del sindicat a donar suport sense condicions a aquesta lluita. Per primer cop des de que governa el PP la lluita dels immigrants ha fet tornar enrera, de moment, els seus plans que es concretaven a la Llei d'Estrangeria. Una conseqüència de la política reformista és que la direcció del sindicat està d'acord en demanar que les administracions públiques regularitzin l'entrada al

Barcelona 2001: d'una provocació a una victòria

Praga, setembre del 2000. Milers de persones, txeques i d'arreu del món, es manifesten contra la 55ena cimera del Banc Mundial i l'FMI, tot i la violència brutal de la policia i les detencions massives, la cimera s'ha de suspendre. Praga era la continuació de Seattle i de Washington i tothom començava a tenir una cosa ben clara: les mobilitzacions els perseguirien arreu on anessin. Tothom? Sí, probablement també Rodrigo Rato que, assetjat a l'ambaixada espanyola a la República Txeca –“*Pues aquí, pasando el Rato...*” deia una pancarta– anunciava solemnement davant d'una estupefacció generalitzada que s'oferia voluntari perquè la pròxima reunió del Banc Mundial i, en conseqüència, una altra onada de mobilitzacions assegurades, tinguessin lloc a Barcelona el juny del 2001.

No hi ha manera d'entendre la generositat del Govern del PP oferint-se a garantir la tranquil·litat del Banc Mundial si no és com una provocació més per fer actuar massivament el seu aparell repressiu a Barcelona, un dels focus més actius, i per tant més preocupants, fora, és clar, d'Euskal Herria. L'any passat va ser la Desfilada Militar del 27 de maig en què l'intent de reeditar l'entrada triomfal dels tancs feixistes a la Diagonal va acabar convertint-se en un *minidesfile* amb els militars –tots, pel que sembla, cascos blaus pacifistes–, el Rei, Aznar, Trillo, Pujol i companyia arraconats a Montjuïc degut a la mobilització popular. Ara, l'escomesa repressora que Valdecasas havia reemprès (més de 20 desallotjaments en el que va d'any a Barcelona), un desplegament policial impressionant (el 80% dels antiavalots de tot l'Estat són ja a Barcelona), o les filtracions/previsions de la Subdelegación del Gobierno (300 detinguts i 1000 milions en danys durant la cimera) havien de garantir –aquesta vegada sí– una reeixida cacera policial pels carrers de Barcelona mentre els membres del Banc Mundial s'arreglaven el món a la seva conveniència, tancats a l'hotel-búnker Juan Carlos I.

Però tampoc aquesta vegada el govern del PP ha tingut sort en l'intent d'escenificar el pes abassegador de la seva majoria absoluta a Barcelona. Davant de les mobilitzacions que s'estaven generant el Banc Mundial va fer encara una gestió d'última hora: cedir la tribuna a la Federació Catalana d'ONG's. I quan aquesta no va acceptar l'oferta van tenir ben clar que l'opció més assenyada era batre's en retirada.

No cal ni dir que la suspensió de la cimera no canviarà ni el Banc Mundial ni la seva política. No cal ni dir que la lluita contra l'economia mundialitzada que empeny més i més gent a la misèria de forma imparabile és una lluita diària i organitzada al carrer, a les fàbriques i a les aules. No cal ni dir que mantenim la nostra crítica a la insuficiència manifesta dels plantejaments de l'MRG. Però tampoc no cal ni dir que mantenim la crida a les mobilitzacions que, des del 22 de juny, estan previstes a Barcelona. I, sobretot que, per petita que sigui, una victòria és una victòria.

Silvia. UdG

Globalització

La globalització va ser el mecanisme de sortida de la crisi generalitzada que el capitalisme va experimentar els anys '70. La crisi posava fi a dècades d'una etapa d'acumulació capitalista iniciada a la fi de la II Guerra Mundial. Els anys '70 van viure una crisi en el terreny econòmic, marcada pel desajustament entre l'oferta i la demanda, que va generar un procés de sobreproducció. En el terreny polític es vivia un període de mobilització de dimensions històriques: el Maig del 68, Vietnam, l'antifranquisme, la Revolució dels Clavells a Portugal, la revolució nicaragüenca, l'agitació a Xile i l'Argentina... En aquest marc les condicions polítiques i econòmiques van generar una caiguda de la taxa de benefici capitalista. La sortida a la crisi va ser impulsada amb l'anomenada política neoliberal pels governs encapçalats per Reagan als EUA i Thatcher a la Gran Bretanya. Es tractava d'un atac frontal a les condicions de vida dels treballadors i treballadores i a totes les seves conquestes: desregulació del mercat de treball, de privatització i de liberalització dels intercanvis, les quals, aplicades a nivell mundial, van permetre una recuperació dels beneficis empresarials. Els seus beneficis es recuperaren mentre l'enorme majoria del planeta va veure com les condicions de vida queien brutalment, però ni la globalització ni el neoliberalisme no van superar les contradiccions del sistema i, actualment, l'economia "globalitzada" comença a presentar al seu torn signes de crisi.

La "Globalització", un terme carregat de mites i d'ideologia

El terme "Globalització" no té un sentit neutre, sinó que s'ha utilitzat amb fortes connotacions ideològiques: es tractaria d'un procés positiu, d'eliminació dels estats i les fronteres, i de reducció de les desigualtats socials. Amb les noves tecnologies, tots seríem ciutadans en igualtat de drets de "l'aldea global" i s'esborrarien les diferències entre països i entre classes socials. Aquest discurs emmascarava el sentit real de la globalització: l'eliminació de qualsevol mecanisme social de control sobre el moviment mundial del capital. Es tracta de liberalitzar el mercat i desregular-lo, de manera que les potències econòmiques del G-7 i les grans empreses multinacionals disposin d'una llibertat d'acció que no coneixien des de 1929, i pot ser fins i tot des del segle XIX. Enlloc de "globalització econòmica", creiem que és més clar el terme "mundialització del capital", utilitzat per economistes marxistes francesos, que sense falses connotacions positives, es refereix a aquesta llibertat de moviments del capital a escala mundial.

= precarietat + repressió

Els instruments de la Mundialització

L'objectiu primer de la mundialització era la recuperació de la taxa de benefici, cosa que es va articular a través de diversos mecanismes. D'una banda, amb la reducció dels costos salarials a través de la desregulació, que va prendre la forma de la precarització de les condicions de treball als països desenvolupats i la deslocalització de bona part de la producció cap a països perifèrics, que ofereixen una despesa salarial molt inferior. En segon lloc s'han augmentat els ingressos del G-7 a través del mecanisme del deute extern: els països perifèrics han vist augmentar el seu deute de 567 mil milions de dòlars el 1980 a 1419 mil milions, després d'haver-ne pagat ja 1.662,2 milions. Per aquest mecanisme s'ha aconseguit la total subordinació de la política social i econòmica dels països perifèrics als interessos de l'imperialisme. El tercer instrument d'augment dels ingressos han estat les privatitzacions, que permetien la compra a baix cost de tota empresa rentable, més escandalós encara en els països perifèrics que estan collats pel deute extern. Aquest factor juntament amb la reducció de la despesa pública (tot afectant la sanitat, l'ensenyament... és a dir, la pèrdua de formes de salari indirecte) han derivat enormes sumes de diner públic cap a les arques privades.

D'altra banda, la liberalització comercial per les multinacionals ha permès l'increment de la concentració de capitals i la creació d'oligopolis mundials: actualment, la forma dominant de comerç exterior són els intercanvis intra-companyies dins el marc dels mercats privats interns de les multinacionals, organitzades en firmes-xarxa d'abast mundial. Sobre aquesta base emergeixen oligopolis mundials en un nombre creixent d'indústries, formats sobretot per grups americans, japonesos i europeus que delimiten entre ells espais privilegiats de competència i de cooperació. Finalment, s'han obtingut beneficis astronòmics totalment al marge de la producció, per mitjà del predomini absolut del capital financer i especulatiu: segons els economistes, dels 1,5 bilions de dòlars que es mouen diàriament en el món només entre el 2 i el 8% s'utilitzen per comprar i vendre tot tipus de mercaderies: la resta és capital especulatiu. Això s'explica per la derivació de l'estalvi cap a capital financer (fons pensions, companyies d'assegurances i fons d'inversió) i sobretot pel fet que els mercats d'armes i drogues, des de la il·legalitat i amb un fort caràcter especulatiu, siguin els principals negocis en volum de diners.

Les conseqüències socials i polítiques de la mundialització

L'efecte més destacat de l'aplicació d'aquests mecanismes de recuperació del benefici ha estat l'increment de les desigualtats socials, tant entre països i zones del món com entre classes socials a l'interior de cada país. Si el 1960 el 20% de la població rica tenia uns recursos 30 vegades superiors als del 20%

de la població més pobre, el 1995 era ja 82 vegades superior. Això ha suposat un agreujament de les tensions socials, davant el qual els Estats han tendit a reforçar el seu caràcter repressiu. Alhora s'han agilitzat els mecanismes d'intervenció de l'imperialisme arreu del món, entre els quals destaquen la conversió de l'OTAN en una força amb capacitat d'actuar allà on vulgui o el Pla Colòmbia com un projecte d'ocupació

militar directa de diverses zones d'Amèrica Llatina.

La globalització: una sortida a la crisi del capitalisme?

El capitalisme com a sistema econòmic fa anys que ha esgotat la capacitat de millorar les condicions de vida de la majoria treballadora del planeta, la *globalització* té efectes brutals sobre la població i sobre el medi. En 80 països la renda per càpita és menor que la de fa 20 anys i reapareixen malalties, com el còlera, que es creien desaparegudes. Això és el que defineix l'estadi actual del sistema econòmic com a decadent. Amb més de 20 anys d'aplicació, la globalització ha permès generar més benefici per uns quants, però no més riquesa per la majoria. Paral·lelament, la mundialització comença a donar els primers signes de crisi: el 1994 a Mèxic, el 1995 a Brasil, el 1997 la caiguda dels tigres Asiàtics, el 1999 la crisi a Rússia. Ja es parla d'una possible recessió al cor del centre, els EUA. L'element comú a tots aquests processos és un fort component polític. Esgotades les capacitats d'un sistema econòmic, la clau de la seva pervivència o superació està en la capacitat d'organització i de lluita de la gent per enderrocar-lo.

Cristina. Barcelona

Parlem del moviment de resistència Global

Fa dos números, a *Lluita Internacionalista* n 18 d'abril, reproduïem el Manifest de Barcelona contra el Banc Mundial. Sovint les accions radicals pesen més que el contingut dels missatges que plantegen, però si volem construir una alternativa no podem deixar de discutir els continguts.

Compartim la visió general d'un món profundament injust i de la necessitat d'exigir per a tothom el dret a un treball digne, vivenda, la defensa de l'ecologia... El manifest diu que és continuació de Seattle, Praga, Niça i Fòrum de Porto Alegre... "on s'ha posat en relleu que un altre món és possible. Un món solidari i sostenible". Nosaltres valorem positivament les mobilitzacions contra la Globalització i hi participem, però hem de polemitzar amb les propostes que fa d'un món alternatiu i de com aconseguir-lo.

La proposta central (amb l'abolició del deute extern, que compartim) del manifest és el d'exigir "la fiscalització dels fluxos especulatiu dels capitals". Aquesta no és una reivindicació sense importància sinó que és la que anima el moviment Attac presidit per Ignacio Ramonet, director de *Le Monde Diplomatique*. La solució per enfrontar la globalització i els seus efectes seria introduir una taxa del 2% (Taxa Tobin) que gravés el moviment de capitals especulatiu. Amb aquesta bossa de diners, i mitjançant les institucions internacionals (ONU, ...) reformades, s'anirien resolent les més urgents necessitats del planeta. L'orientació d'aquesta proposta, que és la de la possibilitat d'una **reforma del capitalisme i una democratització des les seves institucions**, cal rebutjar-la frontalment.

El capitalisme no té dues cares: una de bona i una de dolenta

La bona seria la productiva que no es qüestiona, la *injusta i dolenta* és conseqüència de no *repartir* bé la riquesa i perquè hi ha components perverses com l'*especulació*. Es tractaria doncs d'eliminar els aspectes negatius –o regular-los amb una taxa- i no de qüestionar un sistema capitalista.

El capitalisme és com a sistema econòmic una amenaça per als habitants del planeta i la natura. Però justament allà on neix el caràcter explotador d'aquest mode de producció és justament en el nivell de la producció, on l'empresari –que és propietari de camps, mines o fàbriques- obté la plusvàlua del treballador o treballadora, i és allà on realment es poden trobar les solucions per enfrontar-lo. La segona part d'aquesta discussió és que creuen que l'especulació –que efectivament és una gangrena del sistema productiu- es pot aturar o com a mínim suavitzar amb impostos. Però l'especulació no és un gra que li ha sortit al capitalisme sinó la seva forma dominant d'obtenció del benefici en aquests moments. És prou eloqüent la dada de que es mouen 1'8 bilions de dòlars per dia en moviments financers/especulació (segons Manifest de Barcelona). El gra és la part pro-

ductiva del capital, que no arriba a justificar el 3% d'aquest volum.

Però estem davant una discussió de conseqüències pràctiques molt importants. El moviment antiglobalització no qüestiona la propietat dels mitjans de producció, sinó només un hipotètic "control democràtic dels bens...". Rebutgem aquesta utòpica via de reforma del capitalisme. **No hi ha altra sortida que no sigui la d'expropiar els grans pops del capitalisme mundial: les grans multinacionals (agroalimentàries, industrials, de serveis, energètiques... i òbviament financeres) per posar-les sota la propietat i el control dels treballadors**

No hi ha reforma possible de les institucions capitalistes, ni estatals ni internacionals.

En segon lloc ens presenten uns organismes internacionals com a instruments neutres que es podrien posar al servei de les classes populars i els pobles oprimits. Ells haurien de controlar i democratitzar el capitalisme. Res més fals, no hi ha institucions exentes d'un contingut de classe. Totes les institucions internacionals, començant per l'ONU i acabant a l'FMI... són en primer lloc expressions dels Estats que les formen i en segon expressions de les relacions imperialistes entre els Estats. Pel primer estan al servei de la burgesia i la seva dominació de classe sobre els treballadors, pel segon concepte al servei dels Estats imperialistes sobre els altres països. Que ens posin un exemple en el qual una institució internacional no ha donat resposta a una situació seguint aquests dos principis. Aquesta torna a ser una discussió molt important, per exemple davant les intervencions militars de l'imperialisme sota l'ONU. Pràcticament tota l'esquerra –alternativa o no- s'ha plegat davant aquestes intervencions –com a Timor o a Bòsnia- que només tenien per objectiu aplicar els plans imperialistes. **No hi ha reforma possible ni de l'ONU, ni de les altres institucions internacionals, ni dels Estats que representen.**

Desapareixen les classes: tots som ciutadans!!!

El manifest de Barcelona pretén impulsar un "model radical de ciutadania". És la lògica de tot el discurs, si no es qüestiona el mode de producció capitalista: desapareix l'explotació capitalista com a clau dels problemes i alhora essència de la separació de la societat en classes oposades –degut al seu lloc en el mode de producció-, una lluita entre explotadors i explotats. Què ens queda? Tots, burgesos i treballadors... tots són ciutadans, no? Lamentablement per aquest camí arriben a una mena "d'aldea global d'esquerres" que té massa elements en comú amb el discurs globalitzador, que ens cal rebatre si volem trobar un camí de futur. **Dins el moviment de resistència global cal impulsar un corrent revolucionari anticapitalista, pel socialisme.**

Josep Lluís del Alcázar

**Globalització i
desmantellament de empreses**

Enfrontar les multinacionals: Solidaritat amb Aerolíneas Argentinas!!

Reproduïm un e-mail que és una mostra de «privatització»: una empresa pública argentina és venuda a SEPI (Estat Espanyol, Ministeri d'Indústria), que també té IBERIA, i que aquests dies està acabant de vendre quasi del tot. SEPI fa una gestió per traspasar els actius i els mercats de la primera empresa a Iberia per tal de pujar el seu valor de mercat. A continuació pretenen acomiadar i fer suspensió de pagaments a Aerolíneas. Es parla fins i tot de que part dels diners desapareguts han servit per pagar campanyes polítiques a l'Estat Espanyol. En aquest moment a l'Argentina hi ha una forta lluita sindical que s'està extenent en forma de bloquejos i boicots a les multinacionals de l'Estat espanyol que allà fan un rol imperialista (Telefónica, Repsol, i Iberia entre d'altres). Cal organitzar des d'aquí el recolzament a les vagues i les accions que portin a terme els treballadors i treballadores. La web per contactar és:

<http://www.salvemosaaerolineas.com.ar/>

Aquest e-mail ha estat realitzat amb l'única finalitat de que us enrecordeu de nosaltres. Reenvieu-lo a tothom, no talleu la cadena, si us plau. Tothom ho ha de saber. Com pot ser la indiferència que hi ha per Aerolíneas Argentinas? Com pot ser que el Congrés l'any 2000 s'hagi reunit i sancionat una llei per tal que no desapareixi el Racing Club i avui, davant la imminent fallida i tancament d'Aerolíneas, només hi hagi indiferència?

Com pot ser que al Govern Argentí no li interessi el destí de 6.250 famílies que treballen a Aerolíneas? Com pot ser que els mitjans de comunicació no vulguin fer una investigació exhaustiva del que està passant en realitat?

Com pot ser que Aerolíneas, una empresa sanejada i sense deutes, amb beneficis nets i que tenia 34 naus pròpies el 1990 quan es va privatitzar, ara només en tingui una i 44 de lloguer? ¿Com pot ser que en cadascun dels viatges dels nostres Jumbos a Europa, els mecànics d'Iberia traïessin els recanvis per col·locar-ne d'altres quasi al límit de la seva vida útil, per tal que a l'arribar a Ezeïa calgués tornar a canviar-los i que aquesta despesa fos per compte d'Aerolíneas? Van vendre els motors de recanvi. Avui Aerolíneas manté contractes per demanar motors a empreses que es dediquen a

llogar-los amb uns altíssims costos diaris.

Com pot ser que els nostres Jumbos s'hagin venut i llogat a la vegada per tal de no perdre la divisa? Tota aquesta transmigració de capitals NINGÚ NO LA VA VEURE.

El lliurament

a IBERIA de totes les rutes a Holanda, França, Alemanya, Anglaterra, i Suïssa, fan que avui Aerolíneas només voli a Madrid i Roma. Els directius espanyols viuen a l'Hotel Sheraton i cobren 50.000 dòlars al mes, mentre s'abaixen els sous del personal i s'acomiaada gent.

La venda dels Boeing 727 (8 en total) amb una antiguitat de no més de 10 anys a l'empresa. Els simuladors de vol, que valen més que els avions, van ser saquejats de les instal·lacions a l'edifici Catalinas i portats a Madrid com a primer botí. Altres empreses els llogaven per entrenar els seus pilots. AVUI AEROLÍNEAS PORTA ELS SEUS PILOTS A ENTRENAR A L'EXTERIOR (Miami, França, etc.)

La venda dels valuosos immobles a diferents ciutats del món: Nova York, Miami, París, Madrid, Austràlia i Nova Zelanda, Roma, etc. La venda dels recanvis de les naus. Avui, no tenir un recanvi implica que l'avió estigui sense volar dos o tres dies amb la corresponent pèrdua de diners per no utilitzar-se, ja que hem de recordar que les naus són de lloguer.

Les inspeccions de les naus es fan a El Salvador, Israel, Nàpols, Irlanda, Porto Alegre i a la mateixa Iberia, mentre aquí es desmantellen tallers i s'acomiaada personal tècnic qualificat.

A cada inspecció es van arribar a triplicar els costos locals i, a més, no es lliuraven per manca de pagament del treball. Estrany, oi?

Avui Aerolíneas té deutes per centenars de milions i els té amb quasi tots els seus proveïdors: YPF (Repsol), Gate, Gourmet, fàbriques de gots, d'indumentària, etc... mentre Iberia, que estava en pèrdues, avui té un superàvit només comparable amb el gegantí buidament d'Aerolíneas.

Avui Aerolíneas Argentinas no és més que el logo AA, els treballadors i treballadores, i un deute de mil milions de dòlars. Quantes coses han passat en aquests 10 anys des que es va privatitzar! Podria ser molt més llarg aquest e-mail, però ja sabem que Aerolíneas no és més que una de tantes pèssimes "privatitzacions" (en realitat una estatització d'un altre país) similars de la dècada dels 90.

NO deixem que ens robin, penseu en nosaltres, els treballadors i treballadores d'aquesta empresa. A nosaltres tot això ens ve rosegant des que es va privatitzar. Però mai no hem aconseguit ressó en les nostres crides. El ressó social que ha pres el tema, gràcies a l'aturada d'APTA (el sindicat dels mecànics), ha fet que Argentina i el món vegin el que es va fer.

Globalització i política agroalimentària

La malaltia de les vaques boges, els pollastres amb dioxines, i la innocuïtat o no dels transgènics han posat sobre la taula el problema de la seguretat en l'alimentació. Així mateix els mitjans de comunicació ens fan coneixedors de la situació de fam que viu una part important de la població mundial. ¿Són aquests problemes irresolubles, quina és la seva causa principal? Si bé l'aliment és un bé bàsic imprescindible per a la vida, en el marc econòmic de la globalització -

determinat pels principis del neoliberalisme- no s'escapa de ser considerat una important font de riquesa comercial, és a dir, un bé de consum lligat a la llei de l'oferta i la demanda, als vaivens del mercat i a la "lliure circulació" cada vegada més en mans de les grans empreses agroalimentàries. Aquestes lluiten per implantar, a nivell mundial, un model de desenvolupament agropecuari basat en la utilització de llavors de laboratori –híbrides o transgèniques- teòricament de gran rendiment i que necessiten elevades quantitats d'adobs i de pesticides, el que els hi permet tenir lligats als agricultors. La introducció de l'agricultura industrial intensiva en els països subdesenvolupats ha comportat la ruïna de molts dels petits camperols que no han pogut fer front a les despeses que aquesta comporta: la pèrdua de les seves pròpies varietats de llavors que els permetien l'autosuficiència, i en moltes ocasions el seu desplaçament ja que les seves terres han passat a mans de les grans empreses capitalistes (des de les

pròpies empreses agroalimentàries, fins a bancs).

Així ens trobem davant la paradoxa que, en el moment quan les noves tecnologies aplicades a l'agricultura ha permès una capacitat de producció suficient per satisfer la demanda alimentària de tot el planeta, hi ha 800 milions de persones que no tenen suficient per cobrir les seves necessitats bàsiques. Aquesta situació no ve determinada per "causes naturals" –baixa productivitat i rendiment de les collites- sinó com a conseqüència de les relacions mercantils dominants que són les que realment determinen l'accés als mitjans de producció agrícoles i als propis aliments. L'aliment ja no és un bé bàsic per a tothom sinó per qui el pot adquirir. En el cor del capitalisme, els EEUU, 30 milions de persones passen fam.

Pels grans teòrics de la globalització la construcció de "l'aldea global" té com a pilars fonamentals la lliure circulació de capitals, mercaderies i persones. Tots sabem que la realitat és ben diferent i que, en aquest moment, només es mou lliurement el capital. Les mercaderies –i els productes agroalimentaris com una més- estan sotmeses a acord i desacord regulats per tractats de lliure comerç i/o mesures proteccionistes en clars papers assignats, en aquest joc, als països que conformen el Centre i els que formen part de la Perifèria en la Divisió Internacional del Treball. Així doncs, per analitzar els fonaments i les conseqüències de l'actual política agroalimentària hem de parlar de la consolidació de la Divisió Internacional del Treball agrícola i del paper que juguen els organismes internacionals (OMC, FMI, BM) en el seu desenvolupament i control.

La reorganització de la producció agroalimentària

En l'última dècada, i amb la pressió i/o control de les grans empreses agroalimentàries, s'està reorganitzant la producció agroalimentària per tal d'articular els esforços productius en les diverses parts del sistema. La Divisió Internacional del Treball en l'agricultura ve determinada pel Centre –format per les grans potències: EEUU i la CEE- que ha experimentat en els últims temps una major concentració de la producció, de l'elaboració de productes manufacturats i de la seva comercialització destinada tant al seu mercat interior com a l'exportació. A la vegada que han marcat una política envers els països subdesenvolupats –la Perifèria- que els obliga a una major especialització agrícola destinada principalment a l'exportació en detriment d'una

producció destinada al seu mercat interior i a satisfer les necessitats bàsiques de la seva població. Aquesta situació porta aparellada la creació i/o accentuació de la seva dependència de les grans potències pel que fa a l'obtenció dels productes bàsics per a la seva alimentació.

Les dues grans potències, EEUU i la CEE, han mantingut des dels anys seixanta una constant lluita comercial per tal d'obrir nous mercats en els països de la perifèria, el que ha portat no només a formar dos grans blocs agroalimentaris, sinó també intrablocs que estan en constant transformació. En mig d'aquests canvis ens trobem països com els d'Amèrica Llatina o els caribenys amb una agricultura en constant transformació per tal d'ajustar-se a les demandes del mercat internacional o dels mercats als quals es troben històricament vinculats per tal de no quedar-se al marge de la divisió internacional del treball agropecuari.

La regulació del comerç per part dels Organismes Internacionals

Per tal de consolidar i controlar el comerç amb les seves àrees d'influència, tant EEUU com la CEE han signat acords de preferència comercial bilaterals i/o multilaterals amb diverses zones de la perifèria. Així podem mencionar els acords de la CEE amb la majoria dels 70 països del grup ACP (Àfrica, Carib, Pacífic) o els acords dels EEUU amb el Mercosud o el tractat de Lliure Comerç i actualment el futur ALCA.

La, teòricament, fracassada ronda del mil·lenni de l'Organització Mundial del Comerç (OMC) celebrada a Seattle tenia sobre la taula dos temes per debatre els serveis i l'agricultura. En ella no es va qüestionar "l'agenda incorporada" establerta al final de la Ronda d'Uruguai dels Acords Generals sobre Tarifes i Duanes (GATT) el 1994. A l'OMC, les discussions sobre el nou acord agrícola entren en la seva fase activa, i el comissari Pascal Lamy pensa utilitzar les concessions europees sobre el PAC (Política Agrària Comunitària) com a moneda de canvi per relançar la ronda del mil·lenni en la conferència ministerial que se celebrarà el novembre del 2001 a Qatar. El seu objectiu és obrir els mercats mundials a les activitats que compten realment en el producte interior brut (PIB) i en l'ocupació europees. En realitat, els acords establerts per l'OMC, que regulen el comerç mundial, estan al servei de les grans empreses agroalimentàries, tant de la UE com dels EEUU, les quals tenen com a únic objectiu poder comprar les seves matèries primeres agrícoles al preu més baix possible, tot invocant el suposat interès dels consumidors, per realment obtenir la màxima plusvàlua en l'elaboració dels seus productes i així mateix poder imposar les seves tecnologies, llavors i productes a tots els agricultors sota un discurs de bé a la humanitat. Aquests acords afecten tant als productors dels països subdesenvolupats com als petits productors dels països europeus que veuen com disminueixen, i inclòs desapareixen, les ajudes a la producció i augmenta la competència.

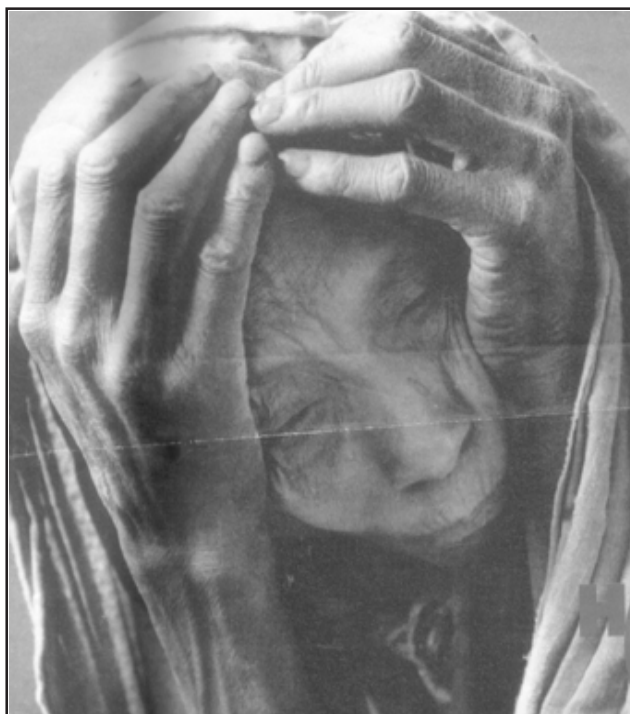
Contràriament al que es difon en els fòrums internacionals sobre lliure mercat, on tant els EEUU com la UE són les primeres en signar els acords que regulen la lliure circulació de productes agropecuaris, tant uns com els altres instrumenten polítiques a fi de

protegir els seus mercats i productors de cereals, carn i llet principalment. Aquesta política es posa de manifest quan analitzem la resposta dels EEUU i la CEE davant de dos situacions que, per la seva repercussió en la salut de la població, han comportat un fort debat: la implantació dels OGM (organismes genèticament modificats) i el problema de les vaques bogues o els bens amb tremolors com a conseqüència de la utilització de farines càrniques contaminades per a la seva alimentació. La CEE posa traves a la pressió dels EEUU a l'entrada de llavors i gra transgènic a Europa tot defensant que la innocuïtat del producte no està prou demostrada, mentre EEUU defensa que no hi ha cap motiu ja que no hi ha proves que demostrin les seves repercussions en la salut. Els mateixos arguments els utilitza EEUU a l'hora de possibles importacions de bestiar procedents de la CEE, ja que no es pot demostrar si han estat o no alimentats amb farines càrniques i per tant, si poden o no transmetre la malaltia de les vaques bogues o dels bens amb tremolors. A EEUU hi ha les principals companyies productores de llavors transgèniques mentre la CEE té una important producció de carn i llet.

Què diuen els moviments antiglobalització i anticapitalistes d'aquesta realitat?

En la majoria dels casos la seva resposta va dirigida a intentar trobar solucions parcials al problema del desen-volupament però sen-se qüestionar el marc general –el model de globalització imposat pel capitalisme– que és la causa real del problema. Això fa que no hi hagi una resposta general al que representa el model agropecuari que s'està implantant per part de les grans indústries del sector i les repercussions ambientals que comporta l'agricultura intensiva.

Un model alternatiu de desenvolupament agropecuari, que permeti acabar amb les grans diferències i sigui a la vegada respectuós amb el medi ambient, no es pot construir des dels principis d'acumulació i guany, bases fonaments del capitalisme.

Contra els plans del PP, torna la lluita a les universitats

El 4 de maig el PP va donar a conèixer el seu projecte de la nova Llei Orgànica d'Universitats (LOU), que estableix la reorganització de l'ensenyament superior substituint l'antiga Llei de Reforma Universitària (LRU), de 1983. El projecte planteja la institucionalització i l'aprofundiment de les línies que han marcat la política universitària des de mitjans dels '80: privatització de la gestió, retallada de la participació democràtica, precarització laboral i subordinació del coneixement i la recerca als interessos empresarials. Un projecte que s'emmarca en la política global de precarització i mercantilització dels serveis públics, que ha tingut efectes directes en tots els nivells del sistema educatiu. La proposta del PP ja ha generat l'oposició de la Conferència de Rectors de les Universitats Espanyoles (CRUE), però només per la seva vessant de retallada de l'autonomia universitària per la ingerència directa del govern. Pel que fa als estudiants, el govern ha intentat anul·lar tota resposta presentant el projecte en plena època d'exàmens, i preveient-ne l'aprovació durant les vacances d'estiu. Tanmateix, l'Assemblea de Lletres de la UAB va impulsar una tancada i un seguit de mobilitzacions que han tingut una repercussió a nivell de tot el campus i més enllà de la universitat.

A continuació reproduïm l'entrevista amb Héctor González, membre de "l'assemblea de la gespa" a la tancada i les mobilitzacions de la UAB, que ens explica com el moviment interpreta els plans del PP i com han organitzat aquesta resposta.

LI- Quins són els aspectes de la llei que creieu que cal combatre?

Héctor- D'una banda hi ha una clara retallada de la representativitat: el PAS i

els estudiants tindrem com a molt el 30 % del claustre; a més els doctors titulars tindran el 51% de la representació, per la qual cosa serà molt difícil buscar acords amb altres sectors del professorat més precaris. Aquest sistema es reproduirà en tots els nivells dels òrgans de govern de la universitat. D'altra banda, el Consell Social, que té entre d'altres funcions l'aprovació dels pressupostos, tindrà $\frac{1}{3}$ de membres elegits pel Claustre, la resta representants del govern i de l'empresa privada. En tercer lloc, la universitat privada és privilegiada perquè té igual representació en el nou Consell de Coordinació Universitària que vol crear el govern, format pels rectors de les universitats públiques i privades i 21 membres designats pel Congrés i el Senat. A més, es veu un clar projecte de privatització a través del condicionament de la recerca al finançament privat. I a sobre, en un racó de la llei diuen que promouran una projecció internacional de l'esport universitari, cosa que ens recorda al model universitari nord-americà.

LI- Quins punts de confluència podríeu trobar amb el professorat?

H- Els rectors s'han queixat de la pèrdua de competències i de la retallada de la democràcia i l'autonomia universitària. D'altra banda, entre el professorat ha despertat una gran oposició el fet que calgui passar un examen –en diuen “habilitació” –a Madrid per obtenir una plaça, cosa que en teoria es fa per evitar l'endogàmia, però a la pràctica suposarà un control polític sobre l'elecció del professorat.

LI- Com van sorgir les mobilitzacions a la UAB?

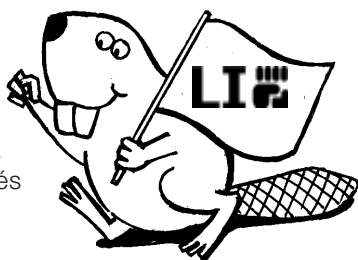
H- En una Assemblea de Lletres es va explicar el contingut de la Llei i ens ho vam veure molt a sobre. Vam decidir crear una comissió per estudiar la proposta de Llei i informar via cartells i una “pissarrada” (escrivíem a les pissarres de les aules els problemes de la LOU). A la junta de Facultat vam proposar un dia d'aturada de les classes i el professorat hi va estar d'acord. El dilluns 28 es van aturar les classes per fer una sessió informativa amb representants dels estudiants i del rectorat. Hi havia ganes de fer coses, però a l'hora que s'havia d'acabar l'acte els assistents començaven a abandonar la sala sense propostes ni res plantejat. Abans que sortissin, però, un estudiant es va aixecar i cridà convocant tothom en aquell mateix instant al vestíbul de la facultat. Vam

fer un passaclasse i al final ens vam reunir uns 500 estudiants, amb l'ajut d'alguns professors que van ser els primers a instar els estudiants a abandonar la classe i assistir a l'assemblea. Aleshores es va decidir començar una tancada indefinida, que va arribar a reunir més de 150 persones.

LI- Quin balanç feu de les mobilitzacions i quines perspectives de continuïtat veieu a la lluita?

H- Creiem que hem aconseguit un bon impacte entre els estudiants i valorem molt positivament la implicació de molta gent nova. Pel que fa al professorat, hem aconseguit un suport "soto voce". Als mitjans de comunicació vam intentar transmetre que estem en una lluita global, des de la universitat, però que va més enllà. Creiem que hem sabut aprofitar bé el poc temps de què disposàvem i que per al curs vinent hi haurà molta gent engrescada a lluitar contra el retrocés que ens volen imposar.

En suport

Companyes, companys de l'Assemblea de Lletres de la UAB,

Les assemblees d'estudiants de la UdG volem fer-vos arribar la nostra solidaritat davant la mobilització que acabeu d'encetar contra la LOU. No cal dir que compartim punt per punt els vostres plantejaments. És en aquesta línia que -com les companyes i companys de les assemblees de la UdL- vam sortir al carrer el 17 de maig passat, i que, amb la JPA, vam presentar al claustre de la UdG una moció que es va aprovar per assentiment en què exigíem la retirada de l'avantprojecte de llei.

Com sempre, el Govern del PP aprofita els períodes d'exàmens-vacances per aprofundir els seus projectes per destruir el que encara ens queda d'universitat pública. A la UdG ens trobem ja en període d'exàmens i, per tant, ens és impossible emprendre ara accions massives de protesta. Tot i això som ben conscients que cal que comencem a treballar, com més aviat millor, per articular una resposta en forma de mobilitzacions unitàries des del primer dia del curs que ve per a aconseguir que es retiri l'avantprojecte de llei i reemprendre la campanya en defensa de la universitat pública.

Quedem a la vostra disposició per qualsevol acció de suport que sigui al nostre abast.

Salut!

Girona, 30 de maig del 2001.

*PAF (Plataforma d'Assemblees de Facultat/
Escola).
Consell d'Estudiants de la UdG."*

Crònica de la UAB

El passat dilluns 28 de maig es va celebrar una xerrada, sobre la LOU (Ley Orgánica de Universidades), organitzada per l'Assemblea d'estudiants de Filosofia i Lletres de la UAB i el Deganat de la mateixa facultat. La xerrada tingué un efecte inesperat ja que en finalitzar es va iniciar una Assemblea espontània al davant de la consergeria de la facultat. En aquesta assemblea es decideix finalment organitzar una tancada a la pròpia facultat per tal de protestar contra l'avantprojecte de llei i donar a conèixer les reivindicacions dels estudiants (que com sempre estan marginats del procés "democràtic").

La tancada s'inicia el mateix dia 28 amb 68 persones que ens quedem a "dormir" al vestíbul de la facultat, es fa una assemblea i s'elabora un manifest de rebuig a la LOU i en defensa de la Universitat Pública, es veu també la necessitat de fer accions per poder informar a la societat en general sobre la problemàtica. El dimecres 30 de maig la tancada es trasllada a la Plaça Cívica i es converteix en una acampada, i a la nit es fa una assemblea amb professors i PAS.

El dijous 31 de maig, cap a les 10 del matí, uns 1000 estudiants tallen l'autopista A-7 durant 30 minuts i improvisen una roda de premsa al mig de l'autopista per explicar davant nombrosos mitjans de comunicació la nostra oposició a la LOU i les nostres propostes. El tall és tot un èxit, sense incidents i amb la comprensió dels pacients conductors que en restablir el trànsit saluden l'acció amb el so dels clàxons.

Continua la tancada i les Assemblees i el dimarts 5 de maig es realitza una altra acció davant del Parlament de Catalunya, uns 70 estudiants improvisen una classe participativa on s'explica davant dels antiavalots gossos d'esquadra el que suposa la LOU, es firma al llibre de registre del Parlament i es parla amb alguns parlamentaris de partits "d'esquerres".

La tancada a hores d'ara continua, i continuen també les Assemblees, mentre va endavant un procés per reconstruir la coordinació entre les Assemblees de les diferents facultats (antigament CAF) amb un nom nou FAC (Front Assembleari del Campus).

David. UAB

Documentació pels subsaharians de la lluita de Plaça Catalunya

Un somni quasi real

Des de setembre hem anat informant de la lluita dels 126 companys subsaharians que van estar vivint a Plaça Catalunya des de l'estiu passat. Després de les mobilitzacions -seguides per la premsa i que van reflexar el recolzament social de la seva lluita- que van forçar la signatura de l'acord entre les tres administracions, el camí ha estat dur. Han estat moltes les marxes de tot el col·lectiu per concretar-lo. A l'Ajuntament, a la Generalitat, a Delegació del Govern,... i també a CITE (CCOO) el qual en correspondència amb la seva posició política de no estar d'acord amb la seva lluita, va exercir tot tipus de dilacions des del seu paper al SAIER -serveis municipals d'atenció a l'immigrant-. Sembla que la lluita arriba a la seva fi, encara que les administracions ho han estat fent tot sota pressió, i això vol dir tard i malament: a dia d'avui es veuen abocats de nou al carrer sense haver pogut percebre ni tan sols el primer salari per aconseguir un pis. Però això no pot enfosquir el fet que semblen tenir a l'abast de la mà el somni pel qual han vingut lluitant des de fa quasi un any, i molts d'ells encaren ja la seva situació com a treballadors i treballadores des del sindicat que un dia de novembre els va obrir les portes desobeint la llei.

Com LI que hem estat compartint maldecaps setmana a setmana, proposant, discutint i acompanyant la seva lluita, no podem sinó alegrar-nos del seu triomf. Entrevistem a tres dels seus protagonistes: Abraham, Ades i Edwin.

LI- Què passa amb l'alberg de Valldonzella?

Ed- Fa uns sis dies, Valentín Ríos - responsable d'immigració de l'Ajuntament de Barcelona- ens va dir que en 30 dies l'alberg ha d'estar tancat perquè tenen planejat destruir l'edifici, així que cap de nosaltres es podrà quedar allà. Per això ens preguntem què passarà amb la gent.

Diuen que si algú de nosaltres trobem una solució definitiva, o sigui que realment aconseguim allotjament, ells faran alguna cosa per tractar de resoldre els casos socialment problemàtics. En aquests dies estan fent signar a la gent papers on diu que hauran de sortir de l'alberg en aquests 30 dies. Així que esperem en els propers dies poder estar en condicions d'estar treballant i per tant vivint per nosaltres mateixos.

LI- Aquest matí heu estat a CGT, per quin motiu?

Ed- La raó més important era que un grup de nosaltres volia saber sobre els nostres drets com a treballadors i conèixer els convenis d'alguns sectors laborals. Particularment sobre la construcció, ja que és d'on són la majoria de contractes que tenim en aquests moments. I estem contents de la informació que hem rebut. Crec que és necessari que aquestes reunions continuïn, i com que hi haurà gent que estarà treballant fora de Barcelona, caldrà fixar les dates per quan no estem treballant.

LI- Per què creieu que s'ha tardat tant en aconseguir els papers?

Ad- Ha estat tant llarg perquè aconseguir els papers aquí no és feina fàcil. Tot ha estat molt lent, des de l'acord entre les tres parts: Ajuntament, Generalitat i Govern ha passat molt de temps. El grup d'advocats

que va recollir els nostres documents van passar molt de temps organitzant-los... i això va ser CITE.

Ed- Vam estar molt de temps a Plaça Catalunya amb mobilitzacions abans d'anar a l'alberg i que les tres administracions signessin l'acord segons el qual cadascuna tenia un paper que jugar. L'acord era concret, però al final va passar molt de temps abans que s'implementés. Durant el procés, l'Ajuntament va complir les seves promeses immediatament, el Govern català no tant, i semblaria que era el Govern central el que ho va endarrerir, però no era així doncs el que necessitaven per aprovar la documentació no els va arribar, i això va ser resultat no sé si de la lentitud del CITE o de la manca de zel per realitzar en el seu dia el que faltava, que era l'acta notarial. Ens van dir que tardaria un mes però des de novembre no va arribar al Govern fins abril... quan l'acta del notari va arribar i la gent va anar allà, la cèdula d'inscripció va ser aprovada i la residència també. Per les raons que siguin, CITE no va fer el que havia dit que faria en un mes i en va tardar cinc.

LI- Qué va fer vosaltres per pressionar a CITE i Generalitat per que complissin el seu compromís?

Ab- Promeses són promeses, la Generalitat va prometre treball i això va tardar en fer-ho i molts encara no tenen treball. Vam haver de pressionar-los perquè complissin les seves promeses lluitant contra ells,...vam haver d'anar tots allà, i fer reunions per recordar-los les seves promeses de buscar-nos feina.

LI- Els objectius de novembre estan a prop d'aconseguir-se o no?

Ab- Jo crec que sí, malgrat encara molts només tenen la cèdula d'inscripció, però esperem que en 15 dies tinguem tots la residència i el permís de treball. Si és així, les promeses s'hauran complert.

Ad-... les promeses s'han endarrerit molt... estem esperant ara que s'acompleixin les promeses de la Generalitat, perquè el Govern s'havia compromès a

que si teníem oferta de feina, tindriem permís de treball. Per això ara estem pressionant al Govern perquè ens doni autorització per treballar, encara que la Generalitat no hagi trobat una oferta de treball per a tots, llavors podrem trobar feina pel nostre compte. Estem cansats d'estar a la Plaça tot el temps. No vam venir per això... el més important és que ens donin aquest permís per treballar.

Ed- Estan aprop, però encara no estan aconseguits. Perquè els objectius a novembre era que tinguèssim la documentació necessària per a treballar. Això vol dir estar en condicions de viure per nosaltres mateixos. Mai no

hem volgut estar continuament demanant al Govern que cobreixi les nostres necessitats més bàsiques: dona'ns allotjament, dona'ns menjar... Des del principi vam dir que el Govern havia de donar-nos la possibilitat de viure i treballar per nosaltres mateixos... i encara avui només tenim la cèdula d'inscripció i vull creure que realment està aprovada la residència i tindrem l'autorització per treballar. Per això dic que està prop, però que encara no ho tenim. Fins que no tinguem a les nostres mans el permís de treball o l'autorització no haurem aconseguit els nostres somnis inicials de viure independentment al país.

Es concreten els acords de Barcelona!

Al tancar aquesta edició, s'està concretant el triomf de la lluita dels immigrants tancats a les esglésies de Barcelona. En el límit del termini de compliment de l'acord fixat pel Govern, es va lliurar una llista de 667 immigrants per regularitzar i les notificacions s'entregaven als representants de Portes Obertes-CGT el dimecres 6 de juny. Encara no hi són tots, i faltarà veure què passa amb ells. Fins que això no es concreti caldrà estar a l'aguait, però és ja indubtable que el triomf arrencat amb els acords que van portar a la seva repetició a d'altres indrets de l'Estat i que avui semblen generalitzar-se amb les declaracions de Rajoy és prova de que només amb la lluita és possible aturar aquest govern.

Tot i amb això, no podem oblidar que segueix com una espasa de Damocles sobre els caps dels immigrants la Llei d'Estrangeria, que les expulsions ja s'estan concretant de la mà dels acords bilaterals per deportacions, i que dia a dia arriben al nostre país d'altres immigrants en busca de feina per sobreviure, i mentre això sigui així, la lluita continuarà, tot i que cada cop aquesta s'enriqueix amb les precedents. I aquesta, de la vaga de fam i les tancades a les esglésies de Barcelona, n'és una bona mostra. Caldrà sens dubte fer-ne un balanç extens perquè hi ha hagut debilitats i és més que discutible el paper jugat per la seva direcció que encara avui endarrereix l'entrega de les notificacions als immigrants, quasi una setmana després de la data en que les va rebre. Però per damunt de tot, avui, és moment de celebrar-ho i apretar ben fort pels companys que falten.

Hem estat amb vosaltres des del primer dia, i avui, aprop del final d'aquest capítol, no volem sinó compartir el sabor del vostre triomf!

Fora la Llei d'Estrangeria!! Papers per tothom!!

(ve de la pàg. 9)

país dels treballadors immigrants segons les necessitats de la patronal. Contra això hem confrontat la defensa de la igualtat de drets polítics i sindicals amb els treballadors autòctons, papers per a tothom i contra la Llei d'estrangeria. Hem participat en la campanya, hem presentat resolucions i hem fet una crida a la sindicació.

LI: Quina és avui l'actitud de la direcció de CCOO després de la vostra aparició pública al 1r de maig cridant a la vaga general?

Pensem que la manca de democràcia interna i la poca sensibilitat cap a les veus crítiques amb la direcció que s'ha dut fins ara, continua agreujant-se amb la nostra aparició i que les reaccions són de posar pals a la roda al reconeixement i al funcionament del corrent.

Pot semblar una paradoxa, el mateix dia després del congrés el secretari general de CCOO sortia públicament en una entrevista al Punt Diari amb un reguitzell de desqualificacions i menyspreus cap a nosaltres, vam demanar rectificacions i no van rectificar res, però quan sortim nosaltres amb crítiques de política sindical, malgrat ho fem dins els marcs estatutaris i sense desqualificacions personals ni res, aleshores tot són problemes. De fet l'únic problema és que ells manen i no els agrada que els discuteixin

LI: I què penseu fer?

Continuar amb el desenvolupament del corrent ja que complim

les condicions que els estatuts demanen per la constitució d'un corrent d'opinió, el reconeixement del 22 % del congrés a les posicions i a la llista, i recollir les màximes adhesions. I anar donant resposta a les moltes problemàtiques dels treballadors i treballadores que exigirien una política sindical diferent.

LI: Per acabar quina crida faríeu des de Girona a d'altres companys de CCOO?

Que si hi ha companys i companyes que veuen que així no pot seguir el nostre sindicat i cal un "gir a l'esquerra", que l'exemple de Girona es reproduïxi a d'altres llocs, oficialitzant noves corrents d'opinió. Potser molts esperaven que un camí d'aquesta mena fos el que impulsessin els anomenats "crítics", però van preferir arribar a un acord amb els "oficialistes" davant el Congrés de la CONC. La manca d'una política decidida de suport a Sintel o Miniwatt demostra que continua la mateixa política desmobilitzadora anterior. Tot afiliat o afiliada té una responsabilitat per trencar amb la política desmobilitzadora i per impulsar la resposta dels treballadors/es contra els plans de la patronal i dels governs de torn, denunciant la complicitat de les direccions sindicals i expressant-ho amb l'opinió crítica sobre les qüestions cabdals, sempre des de la base sindical.

Contra la repressió al Marroc!

Maig ha estat un duríssim mes per als lluitadors marroquins. Des del primer de maig, i posteriorment el 16, van estar detinguts i apallissats membres de l'ANDPM (Asociación Nacional de Diplomados en paro de Marruecos), sindicat encara no legalitzat que ja vam informar-vos aplega més de 30.000 afiliats, i amb dirigents del qual vam estar a Niça (LI 15-16). També en aquest mes, a Fez van ser durament reprimides les mobilitzacions universitàries i van haver

morts, ferits i detinguts. En resposta d'aquestes agressions, hem participat de la campanya internacional de suport contra el govern marroquí exigint l'alliberament dels detinguts i les responsabilitats corresponents per l'actuació policial. La lluita de suport, però, continua davant els judicis a 36 membres de l'ANDPM per als quals el govern demana 3 mesos de presó. Des d'aquestes línies, volem continuar l'extensió d'aquesta campanya, que ja heu conegut pels nostres companys, a llocs de treball, estudi, sindicats i assemblees, fent-vos a mans els faxos per enviar la vostra exigència, i demanant-vos ens feu arribar còpia per enviar-la a l'ANDPM.

Primer Ministre del Marroc: 00 212 37761777
Ministre d'Interior: 00 212 37762056
Ministre de Justícia: 00 212 37723710

I CONFERÈNCIA

7'esperem!!

Barcelona
30 de junio, 1 de julio 2.001

LI
LLUITA
INTERNACIONALISTA
secció simpatitzant de la LIT-CI

Amb les Madres de la Plaza de Mayo!

Amb aquest text ens vem dirigir a l'ambaixada argentina tot donant suport a les Madres de la Plaza de Mayo davant les agressions paramilitars de les que han estat objecte. Posteriorment, el 5/6 van rebre amenaces del "Comando Videla", i el 7 es van mobilitzar per exigir resposta al president argentí De la Rúa. Us animem a que envieu comunicats similars a embajada@portalargentino.net tot fent-nos arribar còpia:

"Lucha Internacionalista se dirige a Uds a fin de exigir la investigación de los hechos de la noche del 26 que llevaron a las agresiones de Alejandra, la hija de la presidenta de las Madres de Plaza de Mayo, Hebe de Bonafini, en su propia casa. Consecuentemente con la investigación, exigimos el castigo a los culpables que actúan como las fuerzas paramilitares en los peores momentos de la dictadura argentina, contra quienes defienden el esclarecimiento de lo ocurrido a los miles de jóvenes y trabajadores desaparecidos en aquellos años."

Barcelona, 2 de junio 2001

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms

.....

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols

rebre **Lluita Internacionalista**.....

LI